

**HÁRAY FERENCNÉ SZÉKELY ILONA, „ICANÉNI”,
A BAJZA HANG-KÖR KÓRUS LEKÖSZÖNŐ KARNAGYÁNAK
KÖSZÖNTÉSE
2024. NOVEMBER 22-ÉN**

Szokásomtól eltérően előre megírt szöveget fogok felolvasni. Így talán jobban tudom kontrollálni azt a rossz szokásomat, hogy amikor arra figyelek nagyon, mit szeretnék mondani, nem figyelek eléggé arra, hogy elég hangosan mondom-e ahhoz, hogy Ica néni hallja, amit mondok. Erre most azért is szükségem lesz, mert az nemcsak az én szokásom, hanem természetes folyamat, hogy amikor meghatódik az ember, inkább elhalkul, mint hangosabb lesz.

Azt a megtisztelő felkérést kaptam, hogy a kórus férfitagjai közül pont én, a fiúsróbból nagyon gyakran kilógó fiú beszéljek leköszönő, de ettől még örökös karnagyunk felköszöntésén. Ettől persze még ez alkalommal se fogok tudni mások nevében beszélni, de remélem, tudok olyat mondani, amiben más is Ica néni, illetve saját magára ismer. Magam nevében leginkább arról tudok beszélni, mennyi mindent tanultam Ica nénitől. Nem elsősorban a kimondott zenei tanulmányokban, de nagyon sokat abból, hogy a zene, a közös éneklés mennyire megerősítő tud lenni akkor is, ha az ember gyengélkedik szolmizálásban vagy kottaolvasásban. Sokat tanultam Ica nénitől emberileg is, elsősorban magamról.

Tanultam arról, hogy az életkor mennyire relatív tényező az ember életében, szemben az aktivitás abszolút meghatározó erejével. Az elmúlt 16 évben sok alkalmam nyílt arra is, hogy reflektáljak a saját gyarlóságomra, látva azt, hogy valakiben hogyan tud tökéletes harmóniában együttműködni a saját maga által is elismert hiúság és a közösség, a közös cél iránti alázat és odaadás. Tudtam igazságtalannak érezni Ica néni egy-egy kifakadását, de mindeközben rengeteget tanultam arról, hogy mennyire fontos a közösen vállalt fegyelem, és hogy tényleg eredményesebbek és örömtelibbek a próbák, ha nem háttér-susogunk, beszélgetünk közben. Volt alkalmam haragudni is Ica néni, mert úgy gondoltam, néha kivételezik emberekkel. De leginkább arra nyílt alkalmam, hogy önvizsgálat tárgyává tegyem, valóban kizárólag elvi alapú-e ez a haragom, vagy mennyire szól annak, hogy Ica néni nem velem kivételezett. És, nem utolsósorban, sokat tanultam kitartásról. Nagyon hálás vagyok Ica néni, nemcsak az általános, mindenben megnyilvánuló kitartásáért, hanem kimondottan azért, hogy nem adta fel, hanem újra és újra emlékeztetett: emeljem fel a fejemet a kottából, és nézzek rá. Eltartott egy ideig, de rájöttem, ez nemcsak azért fontos, mert akkor valóban őt követjük, amitől egyöntetű hangja, megszólalása lesz a kórusnak. Amikor azzal próbáltam kompenzálni bizonytalanságomat, hogy görcsösen igyekeztem követni a leírt hangjegyeket, könnyen éreztem magam a mutálásig éppen csak hogy eljutott diáknak. Ám mihelyt felemeltem a tekintetemet és az találkoztam Ica néni tekintetével, hamar dalos pacsirtának éreztem magam. Egy spanyol költő szavai, amelyeket már a 2008-as Bajza emlékkönyvben megjelent

írásomban (amivel kiértemeltem Ica néni engedélyét, hogy tegezzem) idéztem Ica nénivel kapcsolatban, ma már végképp Ica nénihez fűződnek a gondolataimban. Azt mondja Antonio Machado, hogy "A szempár, amelyet látsz, nem attól szem, hogy te látod azt. Attól szem, hogy lát téged." Ica néni tekintete ezt közvetíti, nem feltétlenül azért, mert esetleg tényleg igaz, hogy Ica néni mindent tud rólunk, hanem azért mert a tekintet, amivel Ica néni néz ránk, amikor vezényel, különösen a fellépéseken, látja bennem azt, amit talán még én sem látok magamban, hogy igenis tudok egy jól éneklő kórus jól éneklő tagja lenni, ami az egyetlen esélye annak, hogy egy jól éneklő kórus jól éneklő tagjává váljak.

Egy szó mint száz: köszönöm, Ica néni. És már csak azért is ez kell, hogy legyen a végszavam, mert abban abszolút biztos lehetek, hogy ezzel nemcsak a fiúk, hanem a lányok, minden kórustag nevében is beszélek.

Szil Péter